

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

VI. Religioso fugiendum esse otium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

Religioso fugiendum esse otium.

CAPVT VI.

FILI, à primo mundi conditi initio, exilio
damnarum est otium, tanquã plurimo-
rum malorum origo, idq; eo modo factum,
vt nullus illud receperit. Vnde Adamus tuus
primus parens constitutus est in paradiso
terrestri, loco voluptatis, non vt otium in
eo ageret, vel recreatione tempus falleret,
sed vt Scriptura loquitur, vt in eo operare- *Gen. 3.*
tur, illumq; custodiret. Eiectus autem è pa-
radiso ne vacaret otio, terra ei colenda tra-
dita est, vt in sudore vultus pane suo vesce-
retur Tu autem qui factus es laborum hu-
ius tui primi parentis hæres, cogitasnè vesci
pane sine sudore? Adamus pater tuus etiam
in paradiso terrestri, si in eo remansisset, fu-
isset operatus: & tu in exilio, laborum loco
vis otuari? in valle lacrymarum vis operam
dare voluptati? Aduerte fili mi, te nondum
peruenisse ad patriam, sed esse adhuc ad-
uenam & peregrinum, sicut fuere omnes
maiores tui; Si autem peregrinus velit tan-
dem ad patriam pertingere, non debet va-
care otio, vel in itinere hære, sed con-
tinenter progredi ne à tenebris noctis oc-
cupetur.

Seruus

*Iob 5.**Seneca.**Eccl. 9.*

SERVVS meus Iob dixit, hominem natum ad laborem. quare qui diligit otium, & non laborat conuenienter statui suo, videtur conditioni hominis nō respondere. Unde meritō quidam appellarunt otium hominis viui sepulturam. O infelix religiosus, cui in delitiis est hæc sepultura, nec ob inueteratum vsum percipit eius fatorem: sed sentiet, proh dolor, in morte, quando sentiet & damnum: necesse siquidem erit ei omnibus bonis operibus audato migrare ad alteram vitam, vbi qui minus operum bonorum attulerit, minori felicitate perfruitur, & qui plus afferre poterat, vehementer dolebit, se non apportasse. O quā verum est, quod Sapiens ait, canem vitium præstare leoni mortuo. Sunt nonnulli religiosi literis præclare exculti, natura generosi, multisque talentis à Deo ornati, sed otio ita addicti, vt cum rem Christianam labore suo mirificè promouere possint, nihil tamen agant: quid verò illi aliud sunt quā leones mortui? Multo sanè plus præstat canis vivus, hoc est, religiosus ille, qui licet exigua doctrina, tenuique talento instructus, tamen amore mei facit, quantum potest, & valet. Mihi vtiq; plus placet faciens parum, cum nō possit amplius, quā qui potest multa præstare, nec tamen præstat. Ego

Ego semper fui hostis otij capitalis: cō-
 uenit ergò & te qui professionem facis mei
 imitandi, abhorrere ab ocio. Nosti benè,
 quemadmodum ab ineunte ætate puerili
 ceperim laborare, nunc matrem paupercu-
 lam, nunc Iosephum nutritium meum in
 arte sua adiuuando. Et tu, qui è sæculo veni-
 sti ad laborandum, non iuuabis laboribus
 tuis matrem tuam religionem, & superio-
 res tuos, qui te nutriunt & gubernant? Re-
 cordare, quid meus Apostolus dicat, Ocio- *2. Theff.*
 sum, nimirum, non esse cibo dignum. Velle *6. l.*
 manducare, & nolle laborare, aliud non est,
 quàm velle consumere ab aliis parta; quòd
 indignum est homine, ne dicam religioso.
 Nec satisfacis, si dicas. Ego paratus sum eti-
 am magnos suscipere labores, sed Superior
 non vult me occupari laboribus, ad quos
 sum inclinatus, & commodè præstare pos-
 sem. Non est hæc iusta excusatio, tuū enim
 non est eligere officium quod obeundum
 est. Famulus in inseruiendo non suam, sed
 Domini sui sequi debet inclinationem. Id-
 circò Superior vices meas gerit, vt præscri-
 bat subdiris, quod ad maiorem meam glo-
 riam facit. Deinde, vndè constat, te rectè
 munus illud obiturum, ad quod inclinaris?
 Tu in hoc genere non potes æquus esse iu-
 dex.

dex ob passionem, quæ te fallit. Vnicuique placet sua, sed hic opus, hic labor est, ut nostra etiam placeant aliis: ac ut placerent omnibus, mihi autem displicerent, quid tibi prodesset? Itaque nunquam immunis eris ab otij noxa, nisi labores pro arbitrato meo tibi per Superiorem declarato.

1. Cor.
13.

O quam perniciosum est otium homini religioso. Vbi enim regnat otium, non est caritas, quæ non potest, ut benè dicit meus Apostolus, esse otiosa. Si ergò sis otiosus, consequens est tibi caritatē non inesse. Et quid misero tibi prodeit, si donis talentisque omnium creaturarum donatus sis, & careas caritate? Quid meritorum accumulabis, si non opereris secundum caritatem? Otium, quantum aduersatur labori & caritati, tantum placet dæmoni, cuius tentationibus & impugnat onibus præbet locum & opportunitatem. Vbi otium est, ibi vndique dæmoni aditus patet, est enim illi otium perinde atque vrbs destituta muris. Quare prisci illi & sancti Patres eremi cultores crebrò commonefaciebant discipulos suos, ut si liberi esse vellent ab insulibus dæmonis, id agerent, ut semper essent occupati, sic enim præclusum est aditum ipsius machinationibus.

Facit

FACIT & aliud damnum in religioso otium, ut nempe in multos labatur defectus. reddit enim illum curiosum, silentij præuaricatorem, & obrectatorē, facit ut alios in suis exercitiis impediatur, ut sæpè foras prodeat & per urbem vagetur, ut varias quærat recreationes & ludos. Non est hæc via comparandi virtutem, nec tendendi ad perfectionem, quam tui maiores sunt consecuti, & nunc bonorum operum suorum fructu iucundissimè perfruuntur.

INFERTUR & aliud ab otio damnum, quod religiosum duabus rebus preciosissimis spoliatur, tempore scilicet & vita. an non hæc perspicua est dementia? Ego te vita donavi, eam que conseruo, ut eam meritis locupletares, & nullam rationem habes tui commodi? Quam utilitatem præstolari a te potest proximus tuus, si tua ipsius commoda flocci facias? Tempus tibi concessi, & opportunitatem excolendæ vineæ, id est, animæ tuæ, & tu sinis eam per otium totam sylvescere. Quem fructum conferes religioni tuæ, si tam exiguam animæ tuæ curam geris?

